

דער בעלזער קוזאל

ממענינה הנובע של בעלזא מבית 'תורות בעלזא' • שנה ב' גליון עט • פרשת תזריע מצודע - ד' אייר תשפ"א

ממעניני הפרשה

'וטמאה שבעת ימים... וביום השמיני ימול בשר ערלתו' - ממצוות מילה למדים שאפשר לתקן אף ההכנה שאינה היתה ראויה

וידבר ה' אל משה לאמר. אשר כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא. וביום השמיני ימול בשר ערלתו (ויקרא יב, א-ג).

הנה ידוע לכל דברי כ"ק א"ז ז"ל (מגן אדמו"ר מהר"ש ז"ע) שהקשה על מה שאומרים בנוסח הרחמן לברית מילה "הרחמן הוא יברך אבי הילד ואמו, ויזכו לגדלו ולחנכו ולחכמו, מיום השמיני והלאה ירצה דמו, ויהי ה' אלוקיו עמו", והקשה שמתחיל ב"הרחמן הוא יברך אבי הילד ואמו", ומסיים "מיום השמיני והלאה ירצה דמו" שקאי על הילד - הרי הנימול.

ואמר כ"ק א"ז ז"ל שכל מצוה צריכה להיות בשלימות במחשבה בדיבור ובמעשה, דהיינו ההכנה על ידי לימוד התורה ותפילה - דיבור, ומעשה הוא קיום המצוה בעשה, אמנם במצות מילה נתן הקדוש ברוך הוא המצוה לתינוק בן שמונה ימים שאצלו שייך רק חלק המעשה, אבל חלק המחשבה והדיבור אינו שייך אצלו, ואם כן נמצא שחסר בשלימות המצוה, אכן, כאשר הקדוש ברוך הוא מזכה את האדם ומכניס את בנו בבריתו של אברהם אבינו, אז נשלם המצוה שלו גם בחלק המחשבה והדיבור, ובזה משלים את חלק המצוה שהיה חסר לו כשנימול ביום השמיני.

וזה מה שאומרים "הרחמן הוא יברך אבי הילד ואמו ויזכו לגדלו ולחנכו וחכמו מיום השמיני והלאה ירצה דמו" - של האב, שביום הזה נשלם חלק המצוה שלו.

וזהו מה שכתוב (בראשית יז, ט) "ואתה את בריתי תשמור אתה וזרעך אחרך לדורותם", "ואתה את בריתי תשמור", כלומר, אתה אברהם אבינו קיימת המצוה בשלימות במחשבה בדיבור ובמעשה, שהרי אברהם אבינו היה בן צ"ט שנה כשמל את עצמו (שם, כד), וקיים את המצוה בשלימות במחשבה בדיבור ומעשה כאברהם אבינו, על זה ממשיך בפסוק "וזרעך אחרך לדורותם", כלומר, על ידי שהאב יכניס את בנו לבריתו של אברהם אבינו, יהיה נשלם חלק המצוה של האב, וזהו 'לדורותם', שעל ידי הדורות הבאים יוכל כל אחד לקיים את המצוה בשלימות.

איתא בגמרא (מנחות מג, ב) "ובשעה שנכנס דוד לבית המרחץ וראה עצמו עומד ערום, אמר אוי לי שאעמוד ערום בלא מצוה, וכיון שנזכר במילה שבבשרו, נתיישרה דעתו", ויש לפרש הכוונה שדוד המלך ע"ה הלך לעשות חשבון הנפש ולשוב בתשובה, וכמו שמצינו בבת פרעה (שמות ב, ה) 'ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור' (שמות רבה א, כג: "לרחוץ מגילולי בית אביה"), כמו כן הלך דוד להתרחץ רחיצת הנפש, שעשה אז חשבון הנפש וראה שאינו בשלימות, דהיינו שלא קיים שום מצוה כדבעי, "וכיון שנזכר במילה שבבשרו נתיישרה דעתו" לפי שהבין שאפשר לתקן גם בעתיד את כל המצוות למפרע.

'אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים', ולכאורה צריך ביאור שאם היתה ההכנה שלה בשלימות כדבעי, היאך שייך אצלה טומאה, 'הן בעוון חוללתי ובחטא יחמטני אמי' (תהלים נא, ז), ואם כן יחשוב האדם איך אפשר עוד לתקן הלא ההכנה לא היתה בשלימות ומה שעבר אין.

והתירוץ לזה הוא, שאפשר לתקן גם בעתיד את שעבר, דהיינו כאשר השי"ת מזכה את האדם ומכניס את בנו בבריתו של אברהם אבינו וזוכה לקיים המצוה בשלימות, בזה אפשר לתקן למפרע ההכנה שלא היתה בשלימות.

וזה הפירוש 'אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דוותה תטמא', והתיקון לזה הוא, 'וביום השמיני ימול בשר ערלתו', דהיינו שעל ידי היום השמיני שמקיים מצות מילה בשלימות יוכל לתקן למפרע. וואך נאכט של הרב שלום שליט"א - אור לב' ויקרא ד' אד"ב תשנ"ג

"אחור וקדם צרתני" - הנשמויות והרוחניות כרוכים יחדיו דהיינו אכילה ושתיה לשם שמים והנאת הגוף מרוחניות השבתות וימים טובים

איתא במדרש בפרשת השבוע (ויקרא רבה יד, א), "אשה כי תזריע" (ויקרא יב, ב), **הדא הוא דכתיב** (תהלים קלט ה), **"אחור וקדם צרתני". אמר רבי יוחנן, אם זכה אדם נוהל שני עולמות, הזה והבא".** הבה נתבונן מה משמיענו המדרש כאן.

הנה דרך החסידים היא, לעשות מעולם הזה עולם הבא, ומעסקי הגוף עסקי הנשמה. דהיינו, שאוכלים ושותים וישנים, עוסקים במשא ומתן, והכל הוא לשם שמים, כמו שאמרו חז"ל (אבות פרק ב משנה יב) "וכל מעשיך יהיו לשם שמים", וכדכתיב (משלי ג, ו) "בכל דרכיך דעהו" (שולחן ערוך אורח חיים סימן רלא). זהו בעניני העולם הזה.

ואילו בעניני עולם הבא, דהיינו שבתות וימים טובים, צדקה וגמילות חסדים, אף על פי שהם עניני העולם הבא, הנה לא רק הנשמה נהנית מהם, אלא גם הגוף נהנה מהם. ואין כוונתי לזה שהגוף נהנה ממאכלי השבת, כטשולנט (-חמין) וקוגל, אלא לזה שהגוף נהנה מתפילות השבת, משבת אחים יחדיו, מלימוד התורה בשבת, חומש, גמרא, מדרש, שולחן ערוך וזוהר הק'.

ועל כולם הדבר המיוחד של ערב זה, דהיינו הסיוע להמוסדות הק', זהו בכלל, ו"איש את רעהו יעזורו" (ישעיה מא, ו) בפרט, דהיינו הסיוע שהאחד מעניק לרעהו.

וזהו: "אחור" היינו עולם הבא, "וקדם" היינו עולם הזה, ויתכן לפרש להיפך גם כן, הנה "אחור וקדם צרתני", שני הדברים קשורים יחדיו, שהופכים חומר לצורה, גשמייות לרוחניות. התועודת המרכזית דחסידי בעלזא אור לכ"ז אדר ב' תשע"ז

על ידי ענוה ושפלות הרוח זוכים לדבקות בהש"ת ולהדבק בתורה הק'

כתוב השבוע בתורה (ויקרא כג, טו) וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' שבע שבתות תמימות תהיינה. איתא במדרש (ויקרא רבה כח, ג) "תני רבי חייא אימתי הם תמימות בזמן שישראל עושין רצונו של מקום".

קודם נקדים שראיתי מביאים מכ"ק אבי אבי זקני ז"ל (מרן אדמו"ר מהר"ש) זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, כתוב בפסוק בפרשת קדושים (שם יט, יח) 'ואהבת לרעך כמוך אני ה', ודייק למה לא כתוב ואהבת את רעך כמוך, וזקני ז"ל אמר, שזה רמז שאחרי האותיות רעך באים האותיות שפל, אחר ה-ר ש, אחר ה-ע פ, ואחר ה-כ ל, לרמז שאי אפשר ליכות לאהבת ישראל באמת שיהא 'ואהבת לרעך כמוך' רק על ידי ענוה ושפלות הרוח.

ספירת העומר זהו הרי הכנה לקבלת התורה, כתוב באור החיים הק' פרשת יתרו (על הפסוק ויסעו מרפידים) שעל ידי אהבת ישראל ועל ידי שפלות הרוח יכולים ליכות לקבלת התורה.

כ"ק זקני ז"ל (מרן אדמו"ר מהר"ד ז"ע) פירש פשוט במדרש, "אמר רבי חייא אימתי הן תמימות בזמן שישראל עושין רצונו של מקום", כמו שהגמרא אומרת בסוטה (ה, א), "לעולם ילמד אדם מדעת קונו" אומר רש"י "לאהוב את הנמוכות", שילמוד מהבורא שפלות הרוח "שלא הניח הקדוש ברוך הוא כל ההרים וגבעות והושרה שכנתו על הר סיני".

ופירש זקני "אמר רבי חייא אימתי הם תמימות" - מתי שבועות אלו בשלימות מתי ההכנה לקבלת התורה כראוי - "בזמן שישראל עושין רצונו של מקום" רצונו של מקום "זהו דעת קונו" שעל ידי ענוה ושפלות הרוח זהו רצונו של מקום.

וכמו שאמרנו מקודם, שעל ידי ענוה ושפלות הרוח, ועל ידי אהבת ישראל, יכולים ליכות לגשת לקבלת התורה.

כתוב בפסוק 'ואהבת לרעך כמוך אני ה' 'ואהבת לרעך כמוך' - כמו שאבי אבי זקני ז"ל שכבודו מונח כאן זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמר, ענוה ושפלות הרוח ואהבת ישראל יכולים ליכות לאחדות לרעות ולדבקות התחברות והתדבקות לבורא כל עולמים יתברך שמו 'ואהבת לרעך כמוך אני ה'".

ע"י ציוני רבותינו הק' ז"ע - יום ג' פרשת אמור י"ג אייר תשס"ז

חג השבועות - שהשפעות קדושת היום טוב נשפע על ידי ספירת העומר בשבעה שבועות

יש חגים כמו שיש חג המצות וחג הסוכות שיש בהם מצוות מיוחדות לחג הזה, כאשר בן אדם מקיים מצוות אלו הוא מרגיש הרבה הרבה יותר את ההשפעה, השפעת הקדושה של הימים האלו, בפסח כשאוכלים מצות, בסוכות כשיושבים בסוכה, וכן על ידי מצות ארבעת המינים.

יוצא מזה הוא חג השבועות, שאין בחג הזה מצוה מיוחדת כמו בחג המצות - פסח, ובסוכות, אבל ספירת העומר שסופרים שבע שבתות קודם לחג, זה מכניס את הבן אדם לחג הזה, החג הזה משלים את ספירת העומר, ולכן הוא נקרא בתורה (דברים טז, טז) 'חג השבועות', שהחג הזה נוצר ונשפע על ידי השבועות, שכשסופרים את ספירת העומר מרגישים את זה.

סיום מסכת ביצה - מוצ"ש פרשת תולדות אור לה' כסלו תשס"ז

דברי הדרכה

זמן נקט' - שמירת הזמנים שיהיה זמן לכל דבר ולכל חפץ

מאחר שהזמן מתחיל, והולכים ללמוד מסכת שבועות נדרים רציני לומר מה שמרגלא בפומיה דכ"ק דודי (מרן אדמו"ר מהר"א ז"ע) זצ"ל לומר בקביעות שיעור, "זמן נקט" זרעים מ'ועד מ'זיקין נ'שים ק'דשים ט'הרות, שזה כלל ועיקר גדול בהצלחת הלימוד שיהיה לכל דבר זמן ועת לכל חפץ ולשמור בתדירות על הזמן.

שלא יבטלו זמן חלילה

צריכים לדאוג שלא יהא זמן במשך שעות היום לבטלה, כ"ק דודי זצ"ל היה רגיל לומר אם רעבים יכולים לאכול, ואם מרגישים עייפות יכולים לנוח וכדומה, אבל חוץ מזה אסור שיהא איזה זמן לבטלה לבלות בדברים בטלים וכדומה, וכבר לא מדברים מלדבר דברים אסורים ולשון הרע וכדומה, שעצם הדיבור עבירה שזה בודאי אסור רק אפילו סתם לדבר דברים בטלים ולבלות הזמן זה גם כן אסור דתיתי לריעותא, חוץ מזה שעצם הבטלה הוא עבירה דהוי ביטול תורה, דבזמן שמפנה לבו לדברים בטלים הלא היה יכול ללמוד בעת הזה, עוד יש גריעותא בזה דאם נותן ראשו ולבו לדברים בטלים אין יכול להטות אותם אחר כך לדברי תורה, וכמו שאיתא בשל"ה הק' דקביעות עתים לתורה הוא רק למי שעוסק באומנות צריך לקבוע עתים לתורה, אבל מי שתורתו אומנתו לא שייך אצלו קביעות עתים לתורה, להיפך זה אסור אצלו, רק צריך כל היום ללמוד בלי שום פנאי לבטלה.

לחזור ולשנן בכל עת מה שלמדו

צריכים לעבור ולחזור על הלימוד הרבה פעמים שיהיו שגורין בפיו איזה מסכתות, דחוץ מזה שעצם לימוד החזרה הוא מסוגל לזכרון, וכמו שאמר כ"ק א"ז ז"ל בשם הרה"ק מלובלין ז"ע בזה"ל: נישט נאר אז מען חזר'ט געדענקט מען, נאר חזר'ן איז א סגולה צו געדענקען, עוד יש תועלת בזה שמביא לחשקות הלימוד, דאם זוכרים מסכתא אחת יש חשק ורוצין ליכור עוד מסכתות, ופעם בא לכ"ק א"ז ז"ל איש אחד והתלונן לפניו שאינו זוכר מה שלומד ובקש עצה מא"ז ז"ל שיזכור לימודו ולמד אז מסכת חולין ואמר לו א"ז שיחזור אחר כל יו"ד דפים עוד הפעם מה שלמד בתחילה וכן אחר כל כ"ף דפים וכך יעשה במשך כל פרק וזמן הרבה פעמים על לימודו ואז יזכור לימודו עכלה"ק.

ולא להסתפק בזה מה שלומדים השיעורים וחוזרים על זה, רק אחר כל זמן צריכין לחזור ולשנן מה שלמד במשך הזמן ובפרט אחרי זמני קיץ והחורף שעברו כעת שלמדו מסכתת ב"מ צריכין לחזור ולעבור על מסכתא שיהיה שגורין בפיו שישארו בזכרון, זה לא צריך לומר כי ידוע לכל מאמר הגמרא (שבת כא, ב) אמרי רבנן קמא דאביי משמיה דר"י וקבלה אמר אי זכאי גמירתא לשמעתתא מעיקרא ופריך והא גמרא ומשני נ"מ לגירסא דינקותא, דמה שלומדים בשנות הנעורים נשאר יותר בזכרון.

מהרת המחשבה - והסנולה הנדולה לזה הוא לימוד התורה וספרי מוסר

המחשבות יהיו טהורות ולא ח"ו לחשוב מה שאסור לחשוב אף על פי שמחשבה אינו מסורה בידו של אדם, מכל מקום צריך להשתדל ולהתגבר ולחפש עצות בטהרת המחשבה בכל מה דאפשר, ולא לחשוב ח"ו במה דאסור לחשוב, כל בחור יודע בעצמו באיזה מידה הוא לקוי, וצריך לחפש עצות לחזק ולתקן א"ע, וכ"ק א"ז ז"ל היה רגיל לומר העצה הכי טובה הוא לימוד התורה וצריכין ללמוד ספרי חסידות, קביעות שיעור לזמן החורף - יום ג' פרשת לך ד' חשוון תשכ"ז

שעל ידי הרמת קרן ישראל ינחלו מפלה ממילא, אבל בפורים עשו בני ישראל הכנה דרבה, כמו שכתוב (אסתר ד, טז): 'וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום', והיתה אתערותא דלתתא, לכן יכולים להתפלל על שניהם, גם על מפלת הרשעים וגם על התרוממות הקדושה.

והנה בשעת יציאת מצרים היו גם כן שני הדברים, שהכה השי"ת את המצריים בעשר מכות, ועל הים, ובני ישראל נתעלו מעלה מעלה, ואף על פי שלא היתה אז אתערותא דלתתא, מכל מקום היה על שם העתיד, כמו שכתוב (שמות ג, יב): 'בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה', שיציאת מצרים היתה בזכות קבלת התורה, וזו היתה האתערותא דלתתא.

ובזה יש לפרש: 'אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים', היינו שהכניע השי"ת את המצריים, 'ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי', שהגביה השי"ת את בני ישראל למעלה למעלה, 'ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי', ואיתא במכילתא (יתרו פרשה ב) דהיינו 'ברית שבת' ו'ברית מילה', שבשבת יש 'זכור' (שמות כ, ח) ו'שמור' (דברים ה, יב), 'זכור' כנגד מצוות עשה, ו'שמור' כנגד מצוות לא תעשה (עיי'ן רמב"ן יתרו שם), 'זכור את יום השבת לקדשו' מרמז שיתרומם קרן ישראל וקרן הקדושה, ו'שמור את יום השבת לקדשו', שזה מצות לא תעשה, הוא להכניע את ההתנגדות דקדושה, וכן בברית מילה, שהסרת הערלה הוא להכניע את הרשעים - 'וכל קרני רשעים אגדע' (תהלים עה, יא), ובפריעה מגלה את אור הקדושה, להתרומם קרן הקדושה וקרן ישראל 'תרומנה קרנות צדיק'.

וזהו: 'ועתה אם שמוע תשמעו בקלי', היינו שבת, 'ושמרתם את בריתי', שתשמרו את הברית, דהיינו שניהם - ברית שבת ומילה, 'והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ', שיכניע השי"ת את האומות, 'ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש', שיגביה השי"ת את בני ישראל מעלה מעלה יותר ויותר.

וזה הפירוש: **"ובאו כולם בברית יחד, 'נעשה ונשמע' אמרו כאחד"**. שכוונת בני ישראל באמרום: **'נעשה ונשמע'** היתה, 'נעשה' על מצוות עשה, שבזה יתרומם קרן הקדושה, 'תרומנה קרנות צדיק'. ונשמע' על מצוות לא תעשה, שבזה מכניעים את ההתנגדות דקדושה, 'וכל קרני רשעים אגדע'.

"ופתחו וענו ה' אחד", דהנה איתא בבעל הטורים על הפסוק (דברים ו, ד): 'שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד', ה"ה מרמז על חסדים, דהיינו לרומם קרן ישראל, 'אלקינו' הוא מדת הדין, להכניע את הרשעים, ושניהם ה' אחד, וזהו: 'ופתחו וענו ה' אחד', שכמו ש'ה' - התרוממות קרן הקדושה, ו'אלקינו' - הכנעת התנגדות הקדושה, שניהם ה' אחד, כמו כן אמרו בני ישראל: 'נעשה ונשמע' על שניהם, 'נעשה' על מצוות עשה שיתרומם קרן ישראל, 'תרומנה קרנות צדיק', ונשמע' על מצוות לא תעשה שיכניע הרשעים, 'וכל קרני רשעים אגדע', שיכניע כל הרשעים וההתנגדות דקדושה.

חג השבועות - ובאו כולם טיש'ו' נשא תשס"ב

'נעשה ונשמע' - על ידי שיקיימו מצוות עשה ומצוות לא תעשה 'אמרו כאחד' - יושפע בחינת ה' - התעלות הצדיקים ובחינת 'אלקינו' הכנעת הרשעים ביחד

ויבא משה ויספר לעם את כל דברי ה' ואת כל המשפטים ויען כל העם קול אחד ויאמרו כל הדברים אשר דבר ה' נעשה. וכתוב משה את כל דברי ה' וישכם בבקר ויבן מזבחה תחת ההר ושתיים עשרה מצבה לשנים עשר שבטי ישראל... ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם ויאמרו כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע (שמות כד, ג - ז).

הקשה כ"ק דודי ז"ל (מרו אדמו"ר מהר"א זי"ע) בשם כ"ק זקני ז"ל (מרו אדמו"ר מהר"ד זי"ע), למה בתחילה אמרו בני ישראל רק 'נעשה', ואחר כך אמרו: 'נעשה ונשמע'.

ויש לומר, דכתיב (שמות יט, ד - ה): 'אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי. ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ' (שמות שם, ד - ה).

הנה בחנוכה איתא בגמרא (שבת כא, ב) מחלוקת בית שמאי ובית הלל אם 'פוחת והולך' או 'מוסיף והולך', ובגמרא איתא שני טעמים, ולמאן דאמר אחד: 'טעמא דבית שמאי כנגד פרי החג, וטעמא דבית הלל דמעלין בקודש ואין מורידין'.

וביאר כ"ק זקני ז"ל, שכמו שפרי החג שמקריבים אותם בסוכות הם כנגד האומות שמתמעטין והולכים כדאיתא ברש"י (שם ד"ה פרי החג), כמו כן בשעה שמדליקים את הנרות של חנוכה צריך לכוון להכניע את האומות ושונאי ישראל ינחלו מפלה, כמו שהיה אז שנכנעו היוונים לפני בני ישראל והיתה להם מפלה. ובית הלל אומרים שזהו סכנה גדולה לעורר את מדת הדין אפילו על האומות, ולכן הם סוברים "מוסיף והולך", שבשעת ההדלקה צריך לכוון שיתרומם קרן הקדושה, שגם אז בחנוכה היה כן שהתרומם קרן ישראל וקרן הקדושה, "דמעלין בקודש ואין מורידין", ועל ידי שיתרומם קרן הקדושה ממילא יהיה לשונאי ישראל מפלה ויכנעו בפני בני ישראל.

ובפורים בקריאת המגילה מצינו מחלוקת בגמרא (מגילה כא, ב) מה מברכים, אם "הנפרע לעמו ישראל מכל צריהם" או "הקל המושיע", ומסיק בגמרא: "אמר רב פפא, הילכך נימרינהו לתרוייהו", ומובא בספרים (תורת משה להחתם סופר - חנוכה), שהמחלוקת הוא אם צריכים להתפלל על הכנעת הרשעים, ולכן מברכים: "הקל הנפרע לעמו ישראל מכל צריהם", או שצריכים להתפלל שיתרומם קרן ישראל וקרן הקדושה, ולכן מברכים: "הקל המושיע", ומסיק הגמרא: "הילכך נימרינהו לתרוייהו, הנפרע לעמו ישראל מכל צריהם, הקל המושיע", שיש להתפלל על שניהם, שהתנגדות הקדושה תכנע, ושיתרומם קרן ישראל וקרן הקדושה. ויש להבין מה ההבדל בין חנוכה לפורים.

אלא כי בחנוכה לא היתה אתערותא דלתתא, שהרי לא מצינו שבני ישראל התפללו, אלא היה רק באתערותא דלעילא, שגרשו את היוונים והדליקו את הנרות, ולכן אי אפשר להתפלל על מפלת הרשעים, אלא

תודותינו וברכותינו נתונות לידידנו הנכבדים אשר נשאו את נדבת לבם להחזקת המערכת

הרה"ח ר' עקיבא משה טויבער שליט"א - ב"פ
לדגל השמחה השדויה במעונו
באיירוסו בנו הח' אליעזר נ"ו
למז"ט ובשעתומ"צ

הרה"ח ר' מרדכי פאסטען שליט"א - לונדון
לדגל השמחה השדויה במעונו
באיירוסו בתו למז"ט ובשעתומ"צ
והולדת נבדתו למז"ט

הרה"ח ר' חיים יעקב זיגלמן שליט"א - אשדוד
לדגל השמחה השדויה במעונו
בהולדת נבדתו למז"ט
אצל חתנו הרב שלום צימרמן שליט"א

שקלים כא – כב; יומא ב - ו

הכהן הגדול הוצרך להפרשה ו' ימים לפני יום הכיפורים ולפני שריפת הפרה כדי שיוכל לצאת חוץ מדרגינתו להעלות את כל ישראל אף הרחוקים

איתא במדרש (במדבר רבה יט, ה), "ארבעה דברים יצר הרע משיב עליהן דכתיב בהן חקה, אשת אח וכלאים ושעיר המשתלח ופרה אדומה".

ויש לומר הענין, פרה אדומה ושעיר המשתלח הרי זה דבר פשוט שנעשה לטהר ולכפר על בני ישראל. ולא רק זה אלא שפרה אדומה ושעיר המשתלח יש להם הכח לטהר ולכפר ואפילו על אלו שהם לגמרי בחוץ מחוץ למחנה הקדושה, והכהן משפיל עצמו ויורד ממדרגתו לבר ממחיצתו, ונעמד בגבול הדק שבין טהרה ובין טומאה, בין קודש לבין חול, כדי לקרב ולהחזיר יהודים בתשובה, אפילו אלו שהם לגמרי בחוץ.

וזה הענין שגם הכהן הגדול שעשה העבודה ביום הקדוש, היה צריך לצאת מביתו שבעת ימים קודם יום הכפורים (יומא ב, א), וליחד מקום מיוחד, כדי שיוכל לעשות עבודה כזו, וכדי שיוכל לצאת לחוץ ואפילו במחשבה, מחוץ למחנה, מחוץ למחנה הקדושה, לכן היה צריך קודם לצמצם את עצמו ולהתייחד עם הקדושה, ולהסגר שבעת ימים קודם יום הכפורים. וכן הכהן שעשה את הפרה האדומה היה גם כן צריך לפרוש שבעת ימים מביתו, ולהתייחד עם השי"ת ולהתדבק בקדושה באופן חזק מאד, ולקשר עצמו בכל מיני כחות, בקשר של קימא עם הקדושה, כדי שיוכל לצאת מן המחנה. כמו שכתוב בפרשת צו, במילואים, 'כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם' (ויקרא ה, לד), 'ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי מילואיכם וגו' (שם, לג). אומר רש"י: "צוה ה' לעשות". כל שבעת הימים. ורבותינו ז"ל (יומא ב, ב) דרשו, 'לעשות' זה מעשה פרה, 'לכפר' זה מעשה יום הכפורים, וללמד שכהן גדול טעון פרישה קודם יום הכפורים שבעת ימים, וכן הכהן השורף את הפרה". שתי הקרבנות שתי הבחינות, בין הכהן שעשה העבודה ביום הקדוש שעבודתו היא לכפר על בני ישראל וחלק מעבודתו היה לצאת מחוץ למחנה ולחפש הנשמות הנדחות שיצאו לגמרי מהקדושה, ולהחזירם ולקרב את לבם לאביהם שבשמים, כמו כן הוא הכהן השורף את הפרה אדומה.

פרשת כי תשא – סעודה ג' שבת פרה תשס"ד

פרק ב'

מהות חסידות בעלזא – "בכל דרכך דעהו"

חסידות בעלזא אינו בנוי על תעניתים ולא הרבה מקוואות ולא על אמירת תהלים הרבה, חסידות בעלזא בנוי על 'בכל דרכיך דעהו' (משלי ג, ו), דהיינו שלא רק כשיושבים בבית המדרש, ולא רק כשלומדים צריכים להיות א ערליכע איד, אלא אפילו באכילה בשתיה ובשינה צריך הכל להיות כמו א ערליכע איד, הכל צריך להיות לשם שמים "כל מעשיך יהיו לשם שמים" (אבות פרק ב משנה יב), ולא רק זה אלא אפילו אם יוצאים לרחוב ועוסקים במשא ומתן או שעושים איזה מלאכה, צריך הכל להיות עם מטרה שיצא מזה תכלית רוחני.

יש כאלו שלומדים ומתפללים כדי שיהיה להם פרנסה, אבל יש מציאות של כאלו שעוסקים במשא ומתן ובעבודה ועושים הכל לשם שמים, והכל כדי שיצא מזה תכלית באידישקייט, כדי שיהיה להם פרנסה ויוכלו לשלוח את בניהם לחיידר, ויוכלו לשלוח את בניהם לשיבות, ויוכלו להחזיק את החדרים ויוכלו להחזיק את הישיבות כדי ששם יגדלו הבנים בתורה ויראת שמים ובחסידות, ואיני משכנע את עצמי שכל אחד יכול להיות בדרגה אחת בעבודת ה', אבל כל אחד יכול להיות שייקש מהשי"ת שיהיה לו רצון צו שטייגען מעלה מעלה בתורה ובעבודת ה', הן הלמדן והן הבעל בית, בין אברך ובין בחור, צריכים תמיד לידע מהו המטרה בחיים, לא גשמיות אלא רוחניות, צו שטייגען מעלה מעלה ולהתקרב אל הבורא כל עולמים יתברך שמו.

התועודות המרכזית 'עזרת אבותינו – יום ד' בשלח אור לח' שבת תשע"א

'כל מעשיך לשם שמים' – כדי שלא לפתוח פתח להיצר הרע לשלום עליו

ידוע מה דאיתא בספרים הקדושים וכבר מובא מהקדמונים שליצר הרע אין שליטה על האדם רק כשהאדם פותח לו פתח, אבל אם האדם נזהר ממנו ואינו פותח לו שום פתח ואפילו כחוט השערה אין לו שליטה עליו, וכשאדם עוסק בעניני העולם הזה ואוכל ושותה ורוחץ ואפילו שעושה זאת לצורך בריאות גופו ואין בזה משום עבירה, מכל מקום הוא כבר פתח מספיק להיצר הרע כדי שיאחז בו, ואין הוא צריך שאדם יעבור עבירה ממש, אלא אם אוכל ושותה וכונתו הוא סתם לצורך בריאות גופו בלבד כבר אינו טוב, ועל כן מחוייב כל אדם לעשות את כל מעשיו הגשמיים לשם שמים, וכמו שכתוב "בכל דרכיך דעהו" (משלי ג, ו) ש"כל מעשיך יהיו לשם שמים" (אבות פרק ב משנה יב; שולחן ערוך אורח חיים סימן רלא).

קביעות שיעור לזמן חורף – אור ליום ג' פרשת נח תש"ס

תודותינו וברכותינו נתונות לידידנו הנכבדים אשר נשאו את נדבת לבם להחזקת המערכת

הרה"ח ר' נפתלי פדווא שליט"א – לונדון
לדגל השמחה השרויה במעונו
באירוסיו בנו הח' חנוך דוב גי"ז
למז"ט ובשעתומ"צ

הרה"ח ר' זלמן מאן שליט"א – ב"ש
לדגל השמחה השרויה במעונו
בהיכנס בנו הב' גמליאל דוד גי"ז
לעולתומ"צ למז"ט

הרה"ח ר' יעקב בוים שליט"א – מונטריאל
לדגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת נכדיו
למז"ט

להצטרפות לאלפי המנויים
המקבלים את התורות ערוכים
בטוב טעם מידי שבת ומועד,
שלח בקשה באימייל

יו"ל ע"י 'מערכת תודות בעלזא' ©
347-766-2359 | 07-222-44-824
admin@belzinfo.org